

Aleksandra Lipińska, Krystyna Lutowa, Maria Zeylandowa

Ląd, gm. Lądek, woj. konińskie.
Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 11, 283-284

1977

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Teren stanowiska zniszczony został w dużej części okopami wojskowymi z okresu II wojny światowej oraz drogą polną z poboczem w postaci podłużnej, czynnej plaźnicy wcinającej się w podstawę zbocza doliny.

W wyniku przeprowadzonych badań ratowniczych sfinalizowano tutaj osadę kultury Łużyckiej ze schyłku V okresu epoki brązu i okresu halstackiego oraz osadę kultury pomorskiej, datowaną wstępnie na wczesny i środkowy okres lateński. Ponadto stwierdzono ślady osadnictwa z późnego okresu wpływów rzymskich i okresu wczesnośredniowiecznego. Łącznie na całej długości skarpy wybierzynka (około 330 m) zarejestrowano pozostałości 11 obiektów, w tym 3 paleniska, 7 jam i 1 pieca, znajdujących pod warstwą nasypana nowożytnego i współczesnego niżejści do 1,5 m. Wśród znalezionych fragmentów ceramiki przeważają ułamki naczyń tzw. kuchennych o powierzchni schropowanej lub obmasywanej oraz nierówno wykształconej - pochodzące z osad kultury Łużyckiej i pomorskiej. Najczęściej są natomiast fragmenty datowane na późny okres wpływów rzymskich, reprezentowane przez ułamki cienko- i średniościenne naczyń salicyzowanych do tzw. stożowych oraz drobne fragmenty naczyń wczesnośredniowiecznych datowanych na VI/VII w., IX-początek X w. i XIII w.

Kilkadniowe prace ratowniczo-rozpoznawcze przeprowadzone również na odkrytej w odległości około 0,7 km na południowy-zachód od stanowiska 37 osadzie kultury Łużyckiej - stanowisku 16.

Osada usytuowana na stromym zboczu zachodniej krawędzi doliny Noteci, niszczona jest czynną plaźnicą, założoną w górnej partii stoku i dochodzącą do jego podnóża. Wykop o powierzchni 21,5 m² założono bezpośrednio przy zachodniej skarpie wybierzynka. Odkryte w nim 2 niewielkie jamy gospodarose oraz 1 ślad po nasztronym słupie, wbitym do głębokości około 1 m. Uzyskany nieliczny materiał ceramiczny pozwala datować osadę na okres halstacki.

Materiały przechowywane są w Muzeum Archeologicznym w Poznaniu.

Badania będą kontynuowane.

CZERNÓW, gm. Osorków
woj. łódzkie
/badania sezonu 1975-76/

patrz
wczesne średniowiecze

DORZESZÓW, gm. Łopuszno
woj. kieleckie
/badania 1976/

patrz
okres wpływów rzymskich

LĄD, gm. Łądek
woj. konińskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadziła mgr mgr Aleksandra Lipińska,

Krystyna Lutowa, Maria Zeylandowa /autorka sprawozdania/. Finansowało Muzeum Archeologiczne w Poznaniu. Trzynasty sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne /VIII-XIII/.

Prace na grodzisku były kontynuacją prac prowadzonych w poprzednich sezonach. Badano w dalszym ciągu wał z "płasczem" kamiennym. Zalegał on na konstrukcji drewnianej, która do pewnej głębokości rozłożona jest całkowicie. Wnętrze wału wypełniała konstrukcja rusztowa. Tam, gdzie przechodzi on w lico zewnętrzne zaznaczają się regularne ślady konstrukcji przekładkowej, którym odpowiada płascz kamienny, tam, rzędy kamieni kładzione były w "schodki" przekładki. Po zewnętrznej stronie płascza kamiennego natrafiono na dolne części skrzyni drewnianej odkrytej w zeszłym roku. Sussa pozwoliła na pogłębienie wykopu i odsłonięcie dalszych trzech belek. Na ich poziomie odsłonięto szereg drobnych beleczek ułożonych w różnych kierunkach. Przepuszczalnie są to umocnienia podstawy wału. Z uwagi na dość znaczną głębokość i małe rozmiary wykopu, napływająca woda i tworzące się stale błoto. Dalsze obserwacje są w tym miejscu niemożliwe. Jednak badania przekroju całego wału nie są jeszcze zakończone. Opisane trudności w badaniu wału dotyczą na razie jego części zewnętrznej.

Kontynuowano też wykop w najwyższej części grodu, gdzie w latach ubiegłych odsłonięto omentarysko. W roku bieżącym odsłonięto pod nim resztki budowli w postaci swalonej ściany złożonej ze spalonych, szerokich drania. Ceramika datuje ten obiekt na X/XI w. Liczne ślady po szupach wskazują na istnienie w tym miejscu jakiejś jednej lub więcej budowli szupowej. Prowadzono też w dalszym ciągu przekrój przez grodzisko po linii północno-południowej natrafiając na najstarszy wał oraz późniejszą część osadniczą odkrywając gliniany piec o nieokreślonym narazie przeznaczeniu.

Badania są kontynuowane.

MODLICA, gm. Pysdry
woj. konińskie
Stanowisko 3

Muzeum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadził mgr Andrzej Frinke. Finansował WKZ w Koninie. Pierwszy sezon badań. Wydmowa stanowisko górnomesolityczne.

Stanowisko znane jest od lat 20-tych /badania powierzchniowe J. Kostrzewskiego/. Leży w dolinie Warty, na rozległej, wysokiej wydnie, bezpośrednio na południe od zabudowań wsi, w rzadkim zagajniku. Materiały zabytkowe występowały w dużym rozproszeniu na powierzchni i w cienkiej warstwie płasczystemu gleby leśnej /do głębokości 0,3 m/. Pierwotny układ zabytków sakralny został kilkakrotnie orką.